



Norske Hilde Rød-Larsens roman, *Diamantaftener* er helvedes godt fortalt. Foto: Tine Poppe

Romanen *Diamantaftener* er et sultent og sitrende sorgarbejde



Anne Katrine Bagai

ROMAN: *Diamantaftener*

Forfatter: Hilde Rød-Larsen

Oversat til dansk af Camilla Christensen

Forlag: [Gutkind](#), 2022

En norsk ung studerende bliver veninde med den fascinerende og velstillede medstuderende Jenny under sit ophold i London og inviteres hjem til middag. Her møder hun Jennys far, psykologen. En på overfladen høflig mand, der straks ser den unge kvindes sårbarhed. Og hvad der først ligner almenmenneskelig omsorg, udvikler sig til et relationelt mareridt, hvor overgrebet dominerer – og omsorgen aldrig kommer igen.

Sådan kan norske forfatter Hilde Rød-Larsens *Diamantaftener* opsummeres. Men det er for nemt at sige, det er hele romanens plot. Og for nemt at kategorisere den udelukkende som “#Metoo roman.”

Diamantaftener er frem for alt helvedes godt fortalt. Erindringssporet breder sig som en slags eksem og blusser op i morbidity skarpt optegnede scener – eller trækker sig tilbage som én lille forsvindende plet på huden. Men sporet er altid til stede. Det på trods af kompleks tidlig struktur og en detaljegrad, der fra starten kunne virke underligt insisterende. Hvorfor skal vi dvæle ved Jennys lysegrå slangeskindsstøvler eller psykologens oilskinsjakke? Det æstetiske islæt i disse forfinede, næsten stylist-forfængelige beskrivelser forvandler sig hurtigt til kriminologiske detaljer, der redegør for alt det, der ikke findes sprog for i selve overgrebet. Uden at tilgive hverken fortæller, psykologen eller den øvrige verden,

gør *Diamantaftener* sorgens, erindringens og vidnesbyrdets arbejde til en tilgængelig, funklende og unik læseroplevelse.